

Kirpinin Minik Tiyatrosu

Çınar BİBER

Kirpinin Minik Tiyatrosu

Çınar BİBER

Ormanın, eğrelti otlarının yumuşak yeşil perdeler gibi durduğu ve mantarların küçük şemsiyeler gibi dikildiği sıcak bir köşesinde, Hazel adında bir kirpi yaşırdı. Sıcak kahverengi tüyleri, böğürtlen kırmızısı bir atkısı ve her yerde hikâyeler gören iri, parlak gözleri vardı. Her akşam Hazel bir çalının arkasında kukla gösterileri çalışır, kendi kendine replikler fısıldardı. 'Keşke bu hikâyeleri paylaşabilsem,' diye iç çekerdi, 'ama biri izlediğinde patilerim titriyor.'

Hazel'in en iyi arkadaşı Milo'ydu; yumuşak gri tüylü ve minik cepleriyle dolu yosun yeşili bir iş önlüğü giyen bir tarla faresiydi. Milo dallardan, yapraklardan ve düşen ağaç kabuklarından bir şeyler yapmayı çok severdi. Bir sabah Hazel'i çalısının arkasında çalışırken buldu. 'Bir kukla gösterisi mi?' diye ciyakladı. 'Bu harika! Düzgün bir sahneye ihtiyacın var!' Hazel'in minik siyah burnu endişeyle seğirdi. 'Ama Milo,' diye fısıldadı, 'ya sözlerimi unutursam?'

Milo'nun parlak ela gözleri ışıldadı. 'O zaman tiyatroyu o kadar küçük ve sevimli yaparız ki kimse aldırılmaz!' Hızla koşup gitti ve kısa süre sonra küçük bir kayık gibi düz ve kıvrımlı bir ağaç kabuğuyla döndü. 'Burası sahne olacak,' dedi. 'Bu dallar da perde olabilir.' Hazel izledi, kalbi pır pır ediyordu. 'Gerçekten yapabileceğimi mi düşünüyorsun?' diye sordu. 'Yapabileceğini biliyorum,' dedi Milo.

Bütün öğleden sonra Milo minik tiyatro üzerinde çalıştı. Kabuğu çakıl taşlarının üzerine dayadı ve dal perdeleri önlüğünden çıkardığı sicimle bağladı. Hatta en düzgün el yazısıyla 'Orman Tiyatrosu' yazan küçük bir tabela bile yaptı. Hazel seyircilerin oturması için yumuşak yosun topladı. 'Mükemmel!' diye haykırdı Milo, pembe burnunu oynatarak. 'Şimdi kuklalara ve bir hikâyeye ihtiyacımız var.' Hazel'in parlak gözleri kocaman açıldı. 'Bir de seyirciye,' diye fısıldadı.

Milo'nun bir fikri vardı. 'Orman dostlarımızı hikâyelerini paylaşmaya davet edelim! Herkesin anlatacak bir hikâyesi vardır.' Böylece küçük yaprak davetiyeler yapıp dağıttılar. Leylak rengi şalıyla uzun boylu ve nazık tavşan Fern bir hikâye anlatacağına söz verdi. Tereyağı sarısı meşe palamudu şapkasıyla zıplayan sincap Pip izlemeyi çok isteyeceğini söyledi. 'Hem bütün ailemi de getireceğim!' diye kıkırdadı Pip. Hazel yutkundu. Bütün bir aile mi? Bu çok fazla göz demekti.

O akşam Hazel ve Milo meşe palamutlarından, tüylerden ve keçe parçalarından kuklalar yaptılar. Hazel'in kuklası düğme gözlü cesur küçük bir kuştı. Milo'nunki ise yamuk sırtıslı aptal bir kurbağaydı. 'Gösterin ne hakkında olacak?' diye sordu Milo. Hazel derin düşündü. 'Uçmaktan korkan bir kuş,' dedi yumuşak bir sesle. 'Ama sonra gökyüzünün dostlarla dolu olduğunu keşfediyor.' Milo gülümsedi. 'Kulağa mükemmel geliyor.'

Gösteri günü Hazel'in patileri bir türlü durmadı. 'Ya hata yaparsam?' diye sordu Milo'ya. 'Ya herkes gülerse?' Milo minik patisini onun atkısına koydu. 'Kahkaha iyi bir şey olabilir,' dedi nazikçe. 'İnsanların mutlu olduğu anlamına gelir.' Hazel pek emin değildi. Dal perdelerin arasından yosunlu koltuklara baktı. Güneş batıyordu ve orman altın bir ışıkla parlıyordu.

Önce Fern geldi, uzun kulakları heyecanla seğiriyordu. Gözlüğünü burnuna yerleştirdi ve mavi çan çiçeği ormanında kaybolan bir ay ışığını anlatan bir hikâye anlattı. Herkes sessizce ve mutlu bir şekilde dinledi. Pip bir fındık kemirdi, gür kuyruğu ayaklarının etrafına kıvrılmıştı. Hazel sahne arkasından izledi, kalbi hızlı hızlı çarpıyordu. 'Gördün mü?' diye fısıldadı Milo. 'Seyirciler sadece senin hikâyesi duymak isteyen dostlardır.'

Sonra sıra Hazel'e geldi. Milo ona hafifçe dürtüverdi. 'Yapabilirsin,' dedi. Hazel derin bir nefes aldı ve ağaç kabuğu sahnenin arkasına geçti. Böğürtlen kırmızısı atkısı boynunda sıcacıktı. Kukla kuşunu yükseğe kaldırdı. Ama ağzını açtığıında sözler kayboldu. Aklı bomboştu. Seyirciler bekledi. Hazel'in dikenleri titremeye başladı. 'Ben... ben...' diye kekeledi.

Tam o sırada Hazel'in kukla kuşu patisinden kayıp doğruca seyircilerin arasına düştü! Pip'in kafasına kondu, düğme gözleri ters dönmüş bir halde ona bakıyordu. Bütün orman sessizleşti. Hazel yosunun altına saklanmak istedi. Ama Pip yukarı baktı, yuvarlak siyah gözleri kocaman açılmıştı. Sonra en kıkır kıkır kahkahayı attı. 'Kuş ters uçuyor!' diye ciyakladı. Ve birden herkes gülmeye başladı.

Fern o kadar çok kıkırdadı ki gözlüğü burnundan kaydı. Milo bıyıkları kıpırdayana kadar güldü. Hazel donakalmıştı, sonra içinde sıcak bir şey kabardı. Küçük bir kıkırtı olarak başladı ve kocaman, mutlu bir kahkahaya dönüştü. 'Özür dilerim!' diye haykırdı. 'Kuşum sadece merhaba demek istedi!' Seyirciler alkışladı ve tezahürat yaptı. 'Bir daha yap!' diye bağırdı Pip. Ve işte böylece Hazel'in korkusu eriyip gitti.

Hazel kukla kuşunu aldı ve yeniden başladı. Bu sefer sözler kolayca geldi. Uçmaktan korkan küçük bir kuşun ve gökyüzünün dostlarla dolu olduğunu nasıl keşfettiğinin hikâyesini anlattı. Kuş sonunda süzülürken seyirciler tezahürat yaptı. Hazel'in kalbi bir tüy kadar hafif hissetti. Kurbağa kuklasını zıplattı ve kuş kuklasını şarkı söyledi. Herkes güldü ve alkışladı.

Gösteri bitince Fern gözünden mutlu bir damla sildi. 'Bu gördüğüm en iyi kukla gösterisiydi,' dedi. 'Ve en komiği!' diye ekledi Pip, hâlâ kıkırdayarak. Milo Hazel'e ısılt ısılt baktı. 'Başardın!' dedi. Hazel arkadaşlarına baktı, parlak gözleri ışıltıyordu. 'Siz olmasaydınız yapamazdım,' dedi. 'Ve o komik hata olmasaydı.'

O geceden sonra minik ağaç kabuğu tiyatrosu ormanın en sevilen köşesi oldu. Her hafta yeni biri bir hikâye paylaşırdı. Pip herkesi kıkırdatan komik masallar anlatırdı. Fern ay ve yıldızlar hakkında nazik hikâyeler anlatırdı. Ya Hazel? O da en beklenmedik yerlerde cesaret bulan cesur küçük yaratıkların hikâyelerini anlatırdı. 'Herkes parlamayı hak eder,' derdi.

Milo kuklalar için küçük bir raf ve 'Bütün Hikâyeler Hoş Geldiniz' yazan bir tabela yaptı. Hazel'in böğürtlen kırmızısı atkısı bir dalda asılıydı, ilk gösterisinin hatırasıydı. Bazen yeni bir arkadaş heyecanlandığında Hazel fısıldardı: 'Hata yapmak sorun değil. Bazen en güzel kısmı onlardır.' Ve orman, bir yaz akşamı kadar sıcak ve parlak kahkahalarla dolardı.

Ve böylece, ormanın eğrelti otlarının yumuşak yeşil perdeler gibi durduğu sıcak bir köşesinde, minik tiyatro hâlâ ayakta. Dikkatle dinlerseniz, bir kirpinin nazik sesini, bir farenin neşeli kıkırtısını ve orman dostlarının mutlu kahkahalarını duyabilirsiniz. Çünkü Hazel cesaretin kahkahada bulunabileceğini ve en utangaç kalbin bile sahnede parlayabileceğini öğrenmişti. Son.